New Testament realities 1 of 3; Unbelieving the lies - 20210807
Nieuw Testamentische realiteiten 1 van 3; De leugens niet meer geloven– 20210807

Hallo allemaal,
Toen ik op 16-jarige leeftijd bij de Vader kwam, kwam mijn afschuwelijke zelfbeeld met me mee: afgewezen door mijn aardse vader, worstelend op school, en belast door het feit dat ik de oudste van 4 kinderen was en mijn plotseling alleenstaande moeder ons probeerde op te voeden. Ik had de druk om plotseling de 'handhaver' te zijn in plaats van mijn vader; en over het algemeen gesproken gaf ik niets meer om school, het leven. Ik had geen richting meer in mijn leven en geen zin om maar iets te doen. Dat was wie ik was.

Maar toen ik de Vader leerde kennen, was Hij precies het tegenovergestelde. Ik las in de Bijbel een waarheid over Zijn liefde, maar innerlijk streed ik tegen die liefde vanwege hoe ik over mezelf dacht. Ik kende mijn verleden. Ik kende mijn zonden. Ik kende mijn pijnen. Ik kende de boosheid en bitterheid in mijn hart over de oneerlijkheid van het leven. Ik kende het slechtste van mezelf.

Toen ik wat ik over mijzelf wist, ging vergelijken met wat het Woord zei over Zijn liefde voor mij, was het moeilijk dit te geloven. De verschillen waren zo groot, zo tegengesteld. Hoe kon Hij vertrouwen in mij hebben als ik geen vertrouwen in mezelf had?

Op zoek naar overeenstemming
"Wanneer Satan een leugen spreekt, spreekt hij naar zijn aard" is wat Jezus tegen de religieuze leiders zei in Johannes 8:44.

Satan is alleen wanneer hij een leugen spreekt, en hoopt dat wij ons aan die leugen zullen vastklampen, waardoor er een overeenkomst tussen hem en ons ontstaat, waardoor hij en zijn volgelingen toegang krijgen tot ons leven.

Allereerst kwam het besef, toen ik gelovig werd, dat mijn afschuwelijke zelfbeeld en alle andere 'slechte' dingen in mijn hart, zonde waren en iets dat verworpen moest worden. Ik had die dingen niet als 'zonde' beschouwd, maar eerder dat het leven zo is, gewoon wat ik om me heen zag, hoewel ik intuïtief wist dat het gedrag van sommige van mijn klasgenoten op de middelbare school hen naar de ondergang en een vroegtijdig graf zou leiden. Dus toen ik tot de Heer kwam, moest ik eerst geloven dat de 'negatieve' verlangens en gedachten in mij hun wortels hadden in de duisternis, in Satans rijk.

Toen ik dat eenmaal zag en begreep, realiseerde ik me dat dit de eerste stap was om het leven vanuit Gods gezichtspunt te zien. Dus dat was goed.
Ja, het was waar, die dingen waren echt met ons gezin gebeurd, mijn ouders waren echt gescheiden, enzovoort. Ik was echt boos, gekwetst, enzovoort - dat was allemaal waar en echt, maar gegrond in de duisternis van Satans rijk. Geestelijk was ik het niet meer met hem eens, maar mentaal en emotioneel moest ik die overeenkomst verbreken. Ik moest nieuwe gedachten gaan denken. Nieuwe gevoelens voelen.

Het verbreken van de overeenkomst
Als je de waarheid zoals Satan je ziet niet meer wil geloven, verbreekt dat de overeenkomst, zodat Satan letterlijk weer opnieuw in het donker zit en geen toegang meer heeft tot jouw leven. Ik leerde dat ik me niet kon vastklampen aan Satans plannen en gedachten voor mij, terwijl ik ook Gods Woord en plannen voor mij probeerde te geloven.

Jakobus zegt in 1:7-8 dat als we Gods wijsheid zoeken, we niet innerlijk verdeeld kunnen zijn; het is óf onze wijsheid óf Gods wijsheid - beide vastgrijpen is onstabiel en zo'n iemand zal niet ontvangen wat hij van de Heer nodig heeft.

Dat was ik - aan de ene kant de donkerste delen van mijn hart kennend en daarom volledig gelovend, tegenover wat God over mij zei. Zoals twee boksers in hun respectievelijke hoeken naar elkaar staan te staren voordat het gevecht begint, zo was er ook een bokswedstrijd binnen in mij, vechtend tegen wat God zei, omdat ik mijn eigen hart kende.

Maar intuïtief wist ik dit: ik zou moeten stoppen te geloven wat Satan over mij zei, wat waar leek te zijn omdat ik het had beleefd, om dat wat God over mij zei tot werkelijkheid te maken. Je kunt je niet aan

twee meesters vastklampen. Je kunt niet innerlijk verdeeld zijn en denken dat je van de Heer zult ontvangen. Je zult in ellende blijven totdat je bereid bent los te laten hoe de waarheid van je vorige leven je heeft gemaakt tot wie je was toen je tot de Heer kwam, en je ervoor kiest de grotere waarheid te geloven van wat de Vader en Heer Jezus voor jou hebben gedaan. Er is geen andere weg. Vergeet het verleden en reik vooruit, zoals Paulus zei tegen de Filippenzen.

Wie heeft er gewonnen?
Ik herinner me dat ik als 16- en 17-jarige doelbewust ten strijde trok tegen wat ik van mezelf vond. Ik moest mezelf er voortdurend aan herinneren dat wat God over mij zei waar was, ongeacht hoe ik me voelde. Emoties liegen. Gods woord is de waarheid. Als ik de waarheid geloof van wat Hij zegt, dan zullen mijn emoties in overeenstemming komen met die waarheden. Ik liet mezelf anders denken en voelen op basis van wat Hij over mij zei.

Ik ben dankbaar dat ik die interne oorlog als tiener heb gehad. Het stelde me in staat om het beste uit mijn verwoeste leven te halen, van mijn fouten te leren, en volledig te geloven wat mijn hemelse Vader over mij zei. Veel christenen maken nu door wat ik toen doorgemaakt heb. Ik voel met hen mee.

Maar er is geen handoplegging, geen gebed, geen profetisch woord dat je gedachten en emoties kan veranderen. De gekwelde christenen zijn zij die weten wat God zegt, maar ervoor kiezen om hun verleden en wat zij weten van hun duistere innerlijk, meer te geloven dan Gods Woord, omdat dat hetgeen is wat zij voelen. Zij willen dat iemand hen een woord geeft, voor hen bidt, zodat het allemaal weggaat. Zo werkt het niet. Ben er geweest, heb het gedaan.

Er is geen weg omheen - we moeten ons denken vernieuwen en gaan denken wat God over ons denkt, willen we de metamorfose ondergaan waar Romeinen 12:1-2 over spreekt. "Wordt getransformeerd door de vernieuwing van uw denken." Het Griekse woord 'getransformeerd' is metamorfose. Hetzelfde proces dat een rups doormaakt om een vlinder te worden. Dat zijn wij. Wij alleen kunnen het doen. Alleen wij kunnen veranderen hoe we ons voelen en hoe we denken. Er is geen andere manier gepresenteerd in de Schrift. Het is aan jou. Een serie onderwijs van de beste leraren kan het niet doen. Ieder mens moet leren zijn gedachten en emoties te beheersen. Het is moeilijk, maar er is geen andere manier om op te groeien in Christus. We moeten Zijn gedachten denken, dan volgen Zijn emoties vanzelf.

Helaas leren onze culturen en samenlevingen ons dat onze emoties echt zijn en de basis waarop we redeneren en beslissingen nemen. De Bijbel leert ons dat het redeneren en het denken van nieuwe gedachten de basis is voor het nemen van beslissingen. Je bent niet onderworpen aan je emoties. Begin ze te beheersen. Hoe doe je dat?

En daar gaan we volgende week mee verder - tot dan, zegen,
John Fenn/wk/ak
www.cwowi.org en email me op cwowi@aol.com

New Testament Realities 2 of 3, What changed my life - 20210814
Nieuw Testamentische Realiteiten 2 van 3, Wat mijn leven veranderde – 20210814

Hallo allemaal,
Ik heb vorige week kort verteld hoe ik over mezelf dacht nadat mijn vader ons gezin had verlaten. Als oudste van 4 kinderen, en groot voor mijn leeftijd, verontschuldigde mijn moeder zich later voor het feit dat ze me zo zwaar belast had. Ze legde uit dat ik 'zo verdraaid groot' was dat ze me als een volwassene behandelde terwijl ik amper een tiener was.

Voor mij als 11-jarige was de scheiding van vader en moeder (wat in die tijd niet gebruikelijk was en waar we in onze vriendenkring zeker nog nooit van gehoord hadden) verwoestend. Mijn cijfers kelderden, ik stopte met alles, van scouting tot tekenlessen tot sport - het kon me gewoon niets meer schelen.

Dus toen mijn vriendin Janny, die bij mij in Duitse les zat, vertelde dat zij, als katholiek, de God achter de zondagochtendliturgie kende, was ik nieuwsgierig. Ik was op zoek naar een vader. Ik was gestopt bij de Scouting omdat alle andere jongens vaders hadden die met hen mee gingen op kampeer- en

kanotochten. Maar ik niet. Dus stopte ik ermee. Ik was, van mijn elfde tot mijn zestiende, op zoek naar een vader. Janny vertelde me dat ik mijn hemelse Vader kon leren kennen.

Mijn 'verlossingsgebed' ging ongeveer als volgt: "Jezus. Als U echt het laatste woord over mijn leven heeft, dan is Uw mening het enige dat telt. Dus is het alleen maar logisch om U nu te dienen, dus kom in mijn hart, ik geef het aan U."

En toen ging ik rechtstreeks naar de Vader. Intuïtief, zonder het Woord te kennen, wist ik dat Jezus slechts het hemelse adoptiebureau was dat door de Vader werd gebruikt om mij in Zijn gezin op te nemen. Wat er vreemd genoeg ook voor zorgde dat ik in de familie geboren werd - zowel geboren als geadopteerd. Het adoptiegedeelte betekende dat ik uitverkoren was, want als een baby geboren wordt, krijg je wat je krijgt. Maar een geadopteerd kind is speciaal in die zin dat het werd uitgekozen, uitverkoren uit anderen. Ik ging naar de Vader en keek niet meer om.

Maar ik bracht al die troep met me mee. Geestelijk was ik wedergeboren, maar emotioneel en in mijn denken worstelde ik nog steeds met al het bovenstaande. Het was een proces. Maar ik veranderde heel snel, en dit is hoe:

Wat mijn leven veranderde
Dit is het proces dat ik doormaakte. Dit veranderde mijn leven, en het kan het jouwe veranderen of dat van iemand die je kent. Allereerst was er Colossenzen 1:12-13:

"Dankzegging aan de Vader, die ons bekwaam gemaakt heeft om deel te hebben aan de erfenis der heiligen in het licht; die ons verlost heeft van het gezag der duisternis en ons heeft overgebracht naar het koninkrijk van zijn lieve Zoon."

Aan de ene kant was er mijn argument dat ik niet zou kunnen wandelen met de Vader God. Ik heb geen natuurlijke gaven, ik begreep niets van algebra en gaf niets om school. Mijn vader verliet ons gezin en koos ervoor om de kinderen van zijn nieuwe vrouw op te voeden als zijn eigen kinderen. Ik was niet gewild, en wat ik wel wilde waren slechte dingen waartoe mijn woede en pijn mij dreven.

Aan de andere kant was er "Dank aan de Vader die ons in staat heeft gesteld deel te nemen..." Mijn gedachten moesten het uitvechten. Mijn emoties moesten worden neergehaald. Ik dwong mezelf te geloven dat mijn Vader mij in staat heeft gesteld deel te nemen aan wat Hij voor mij heeft gedaan. Dat kwam niet onmiddellijk. Ik moest daar dagen over nadenken... mijn eigen geloof in mijn tekortkomingen afwegen tegen Zijn geloof in mij en wat Hij deed om mij in staat te stellen deel te nemen aan wat Hij voor mij had.

Wat daarop voortbouwde en werkelijk het verschil maakte was deze uitspraak: "Die ons verlost heeft uit de macht (autoriteit) van de duisternis en ons heeft overgebracht in het koninkrijk van Zijn lieve Zoon."

Die uitspraak vernietigde mijn argumenten 'aan de andere kant' volledig. Ik redeneerde dat als ik al uit het koninkrijk der duisternis verlost ben en naar de hemel ben overgebracht, de strijd dus voorbij is. Ik kan gewoon de juiste gedachten denken en die zullen de juiste emoties voortbrengen, en ik kan verder gaan.

Dat ene vers brak iets in mij. Toen ik opnieuw geboren werd, had de Vader mij op dat moment al uit het gezag van de duisternis gehaald en mij in het koninkrijk van Zijn Zoon geplaatst. Wanneer een politieagent zijn hand ophoudt om het verkeer te stoppen, dan is dat gezag. Als ze hun pistool gebruiken om het verkeer tegen te houden, dan is dat macht.

Het Grieks is 'gezag' (exousia) en niet 'macht' (dunamis) zoals in de King James Version staat. Satan heeft geen gezag over mij, sterker nog, ik heb gezag over hem, en wij twee hebben niets meer gemeen. Ik moest beginnen te denken zoals God de Vader mij zag, als dat kind dat uit het gezag van de duisternis was overgebracht naar het koninkrijk van het licht.

Ik begon Satan te zien voor wat hij is; Machteloos, werkend door angst en intimidatie aan onwetende of angstige massa's mensen die niet weten wat de Hemelse Vader voor hen heeft gedaan. Angst verliet me, vertrouwen kwam ervoor in de plaats.

Het eerste wat ik me herinner is dat de Vader in die tijd tegen me zei: "Het lichaam van een mens geeft hem autoriteit terwijl hij op aarde leeft. Maar wanneer het lichaam sterft, worden diens geest en ziel automatisch onderworpen aan het koninkrijk waarvan zij een burger zijn."

(Ja, '...zijn een burger van' is ongepast Engels, maar zo sprak ik, dus Hij sprak tot mij overeenkomstig mijn leeftijd, rijpheid en kennis. Als Hij dat 10 jaar later tegen mij had gezegd, had Hij misschien gezegd "...waarvan je een burger bent", wat wel de juiste grammatica is. Dit principe is de reden waarom, in profetie bijvoorbeeld, het woord kan worden gesproken door iemand met onjuiste grammatica en toch is het nog steeds een geldig woord van de Heer - omdat het goddelijke stroomt door het onvolmaakte).

Toen vroeg ik de Vader: "Hoe kunt U mensen naar de hel sturen?" Hij antwoordde op mijn vraag met een wedervraag: "Wat doet een rechter?" Ik dacht een minuut na en zei toen: "Een rechter voltrekt het vonnis." Hij antwoordde: "Heel goed, en wat doet een jury?" Ik dacht nog eens na en zei: "Een jury beslist of iemand schuldig of onschuldig is." Hij antwoordde: "Precies. Het Woord beslist over schuld of onschuld, de rechter past alleen het vonnis toe. Ik pas alleen het vonnis toe."

Voor mij, als 16- of 17-jarige, was dat diep nadenken. Maar het bracht rust, en ik had voor de eerste keer een echt gesprek met mijn Vader. Ik begreep de woorden van Jezus in Johannes 12:48: "Wie Mij en Mijn woorden verwerpt, heeft er een die hem zal oordelen: de woorden die Ik gesproken heb, dat is wat hem zal oordelen op de laatste dag." Het Woord is de jury, de Vader past slechts het vonnis toe.

Deze verzen en deze openbaringen en gesprekken begonnen geleidelijk aan mijn denken te veranderen. Ook al was ik een onvolwassen tiener, de bovenstaande instructie liet mij weten dat ik 100% verantwoordelijk was voor mijn leven. Het was als een vader die grondbeginselen deelt, waarvan de vader hoopt dat zijn zoon ze zal begrijpen en deel van zijn leven zal maken.

Mijn advies aan talloze mensen is om te beginnen in Efeziërs 1 en overal waar je het woord 'God' ziet, 'Vader' in te voegen, want dat is waar Paulus over schrijft. Stop dan en denk na over elk vers, dagen of weken als dat nodig is, totdat elk argument dat je tegen die waarheid hebt, gevangen is genomen aan de gehoorzaamheid van Christus. Pas dat op jezelf toe. En door te pauzeren, door erover na te denken, te mediteren, geef je de Vader de gelegenheid om je dingen te laten zien, om het persoonlijk te maken voor jou en jouw leven....en daar gaan we volgende week mee verder, tot dan, zegen,
John Fenn/wk/ak
www.cwowi.org en email me op cwowi@aol.com

New Testament Realities 3 of 3; thinking like God - 20210821
Nieuw Testamentische Realiteiten 3 van 3; denken als God – 20210821

Hallo allemaal,
Vorige week deelde ik enkele van de eerste dingen die de Vader tot mij sprak, die mij hielpen mijn denken te vernieuwen. Het stelde mij in staat de vroegere waarheden over mijzelf niet meer te geloven, om in plaats daarvan de Nieuw Testamentische realiteit van het leven in Christus te pakken.

Een ander ding dat de Vader tot mij sprak toen ik een tiener was, dat mij hielp om naar het 'grote geheel' te kijken, was dit:

"Je zult merken dat wanneer je je verheerlijkte lichaam ontvangt, het niet onderworpen zal zijn aan de natuurlijke wetten van de aarde." Ik vroeg: "Wat bedoelt U?" Hij antwoordde: "Als je wilt lopen kun je lopen, als je wilt rennen kun je rennen, als je wilt zweven kun je zweven, als je wilt vliegen kun je vliegen, als je ergens wilt zijn met de snelheid van een gedachte, kun je daar zijn."

Waarom had dit zo'n impact op mij? Omdat ik daardoor stopte te kijken naar mijn verleden en naar wie ik dacht dat ik was, en ik mij op de toekomst met Hem ging richten. Het nam de aandacht weg van mijn kleine oude zielige-ik en al mijn schuld en woede en al het andere, om nu vooruit te kijken, naar de toekomst.

Ik heb ontdekt dat dit principe ook door Paulus gedaan werd, toen hij de Filippenzen vertelde in 3:13-14: "Ik voor mij acht niet dat ik het gegrepen heb, maar dit doe ik: ik vergeet de dingen die achter mij liggen en streef naar de dingen die voor mij liggen, naar de prijs die de hogere roeping van God is in Christus Jezus."

Het volgende...
Efeziërs 1:3 heeft wekenlang mijn aandacht getrokken: "Gezegend zij God, de Vader van onze Heer Jezus Christus, die ons gezegend heeft met alle geestelijke zegeningen in de hemelse gewesten in Christus."

Dat is de nieuwtestamentische realiteit. Het maakt niet uit wat mijn omstandigheden zijn, het maakt niet uit wat ik van mezelf vind, het maakt niet uit welke delen van het leven ik niet begrijp en anders wil: ik ben gezegend met alle geestelijke zegeningen in de hemel.

Vers 4 gaat verder: "...Hij heeft ons in Hem uitverkoren vóór de grondlegging der wereld..." Dat is de NT realiteit. Jij en ik zijn geadopteerd, uitverkoren door God, lang voor de grondlegging van de wereld.

Voor mij als tiener, wiens vader het gezin had verlaten om een nieuw gezin te beginnen met iemand anders, was dat een schok in mijn wereld. Ik moest denken aan het feit dat, wat er ook gebeurde of zal gebeuren op aarde, ik uitverkoren was, geadopteerd, door de Hemelse Vader. En het was allemaal bepaald voor de schepping van de wereld.

Door mijn Vader. Niet degene die wegliep uit de familie, maar door mijn hemelse Vader. En Hij wilde mij en maakte plannen voor mij om in Zijn gezin te zijn, voordat de wereld was geschapen.

Dit zijn fundamentele verzen voor ons allemaal, maar voor mij als tiener veranderde het hoe ik over mezelf dacht. Ik heb sindsdien vele volwassenen zien veranderen door deze waarheden. Maar deze waarheden zullen alleen iemands leven veranderen als hij zich toelegt op het denken van deze gedachten, terwijl hij zijn oude gedachten verwerpt.

Dat is het proces van "vernieuwing van je denken" zoals Romeinen 12:1-2 zegt. Er is geen andere manier om te veranderen die in de Schrift wordt voorgesteld. Handoplegging is voor zegening, of voor het apart zetten voor Gods gebruik, voor het ontvangen van de doop met de Heilige Geest, of voor genezing - maar nergens in het NT wordt handoplegging voorgesteld als een wondermiddel voor iemand die twijfelt aan zijn redding, of verzonken is in zelfverwijt en onvergevingsgezindheid.

Iedereen moet de nieuwtestamentische realiteiten aanvaarden zoals ze voorgesteld worden, en pas dan, wanneer ze die gedachten beginnen te denken, worden hun emoties en gedachten veranderd.

Wat het NT zegt over gebed
Dit laatste deel gaat in tegen de gedachten van veel christenen, maar toch noem ik het herhaaldelijk, want er is altijd wel iemand die erdoor veranderd wordt. Het is zo radicaal dat veel christenen mij in twijfel hebben getrokken toen ik het onderwees. Maar als jij je denken en wat je praktiseert niet verandert, zul je nooit effectief zijn in gebed of in gemeenschap met de Heer. Deze nieuwtestamentische waarheid is fundamenteel: We vragen aan de Vader, niet aan Jezus.

In Lucas 11 zei Jezus: "Bid zo: Onze Vader die in de hemelen zijt..." Niet: "Jezus, ik vraag..."

In Johannes 16:23, sprekend over wanneer Hij zou opstijgen naar de hemel: "Te dien dage zult gij Mij niets vragen. Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Wat gij de Vader ook vraagt in mijn naam, Hij zal het u geven."

Elk gebed in het NT is tot de Vader. In Handelingen 4:24-30, wanneer Petrus en Johannes door de autoriteiten zijn vrijgelaten, gaan zij terug naar de hunnen en verzamelen hen om verslag uit te brengen van wat er gebeurd is, en om te bidden:

"Heer, u bent God, die de hemel, de aarde, de zee en al het leven daarin gemaakt hebt... Strek nu uw hand uit om te genezen in de naam van uw heilig kind Jezus.

Paulus in Efeziërs 1:17-19: "Opdat de God van onze Here Jezus Christus, de Vader der heerlijkheid, u geve de Geest van wijsheid en openbaring in de kennis van Hem..."

Paulus in Efeziërs 3:14-20: "Daarom buig ik mijn knieën voor de Vader van onze Heer Jezus Christus, opdat Hij u geve, naar zijn rijkdom in heerlijkheid, gesterkt te worden door zijn Geest in uw inwendige mens..."

Als je in je gebeden iets aan Jezus vraagt, wordt bidden een 'lukraak in de lucht schieten'. Juridisch gezien is het de Vader die de 'Vader der lichten' is en van wie 'elke goede gave en elke volmaakte gave' komt." (Jakobus 1:17-18)

Deze waarheden, dat wij door onze Vader gezegend zijn met alle hemelse zegeningen, dat wij door de Vader met Hem in de hemelse gewesten zitten, dat Hij ons in Hem uitverkoren heeft vóór de grondlegging van de wereld, dat de Vader is tot wie wij bidden - is nieuwtestamentische werkelijkheid.

Om in Zijn wegen te wandelen, om deze waarheden echt te maken in ons leven, moet je gedachten verwerpen die daarmee in strijd zijn. Je moet gevoelens verwerpen die ermee in strijd zijn, en jezelf laten denken en voelen in overeenstemming met die waarheden.

Dit zijn de manieren waarop Hij over ons denkt
In Filippenzen 1:5 wordt ons gezegd: "Laat deze gezindheid in u zijn, die ook in Christus Jezus was..." Wij moeten over onszelf denken zoals de Vader over ons denkt.

Hij ziet ons als Zijn kinderen, in het gezin geboren toen Hij door Zijn Geest onze geest herschiep. Hij ziet ons ook als geadopteerd. Hij ziet ons als gezegend met alle geestelijke zegeningen in de hemelse gewesten. Hij ziet ons gezag hebbend om de naam van Zijn Zoon te gebruiken om de boze te bestrijden. Hij ziet ons als iemand die het denken van Christus heeft. Hij ziet: "...in de toekomende eeuwen zal Hij de overvloed van Zijn genade, die ons in Christus Jezus ten deel valt, blijven tonen." (Efeziërs 2:7)

Als onze Vader in de hemel ons zo ziet, dan ziet Jezus dat ook. Moeten wij als koningskinderen van de Vader, wij die overgebracht zijn in het koninkrijk van Zijn lieve Zoon, ook zo denken en onszelf zo zien? Blijf erbij, besteed zoveel tijd als nodig is aan de hoofdstukken 1 en 2 van de Efeziërs en aan Colossenzen 1, totdat die waarheden werkelijkheid worden. Als je die eenmaal in je hebt, dan denk je Zijn gedachten en dat maakt het horen van de Vader zo veel gemakkelijker - want je denkt hetzelfde.

Volgende week een nieuw onderwerp, tot dan,
zegen,
John Fenn/wk/ak
www.cwowi.org en email me op cwowi@aol.com